ECLI:LV:AT:2022:1107.11400025021.6.L
Lieta Nr. 11400025021, SKK-660/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS

Rīgā 2022.gada 7.novembrī

Tiesa šādā sastāvā: senatores Aija Branta, Irīna Jansone, Inguna Radzeviča,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja Normunda Dinsberga kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas 2022.gada 30.augusta lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.panta un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Apsūdzētā /pers. A/ aizstāvis N. Dinsbergs kasācijas sūdzībā lūdz atcelt Vidzemes apgabaltiesas lēmumu daļā par apsūdzētajam /pers. A/ noteikto sodu sakarā ar tiesas pieļauto Krimināllikuma Vispārīgās daļas normu pārkāpumu.

Pamatojot savu lūgumu, aizstāvis norāda, ka apsūdzētais /pers. A/ vaļsirdīgi atzinies un nožēlojis izdarīto, agrāk nav sodīts, samaksājis viņam iepriekš uzliktos administratīvos naudas sodus. /pers. A/ darbvietas administrācija viņu pozitīvi raksturo, turklāt viņš ir vienīgais savas mātes apgādnieks. /pers. A/ aktīvi veicinājis noziedzīgā nodarījuma atklāšanu un izmeklēšanu, kā arī sekmējis citas personas nozieguma atklāšanu, kas saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 2. un 4.punktu apelācijas instances tiesai bija jāatzīst par /pers. A/ atbildību mīkstinošiem apstākļiem.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka aizstāvis N. Dinsbergs kasācijas sūdzībā atkārtojis apsūdzētā /pers. A/ apelācijas sūdzībā minētos argumentus.

Apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa, nosakot apsūdzētajam sodu, vispusīgi un pilnīgi izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus. Tiesa ir atzinusi, ka, ievērojot Krimināllikuma 46.pantā ietvertos soda noteikšanas vispārīgos principus, apsūdzētajam /pers. A/ par Krimināllikuma 253.[1]panta trešajā daļā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem noteikts taisnīgs sods. Tāpat apelācijas instances tiesa pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka, ņemot vērā apsūdzētā /pers. A/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu augsto kaitīguma pakāpi, kāda piemīt nelikumīgām darbībām ar narkotiskajām vielām, viņam nosakāms brīvības atņemšanas sods Krimināllikuma 253.[1]panta trešajā daļā noteiktās sankcijas robežās, kā arī atzinusi, ka nav pamata Krimināllikuma 49.panta nosacījumu piemērošanai. Atsaucoties uz judikatūrā paustajām atziņām, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka tai nav tiesiska pamata konstatēt apsūdzētā apelācijas sūdzībā norādītos atbildību mīkstinošus apstākļus. Tāpat apelācijas instances tiesa atzinusi, ka pirmās instances tiesa pamatoti noraidījusi aizstāvja lūgumu par nosacītas notiesāšanas piemērošanu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāvja N. Dinsberga kasācijas sūdzība pamatota ar viņa atšķirīgo viedokli par lietā iegūto pierādījumu izvērtējumu, savukārt lietā iegūto pierādījumu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tā tiesa, kas izskata lietu pēc būtības. Kasācijas sūdzībā minētie argumenti faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar apelācijas instances tiesas lēmumā secināto, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajā daļā noteikto.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1]panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1]panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Branta I. Jansone I. Radzeviča